

Bilag 2.

KOMMUNERNES LANDSFORENING

Den 23. marts 1973.

Under henvisning til det af boligministeren den 6. februar 1973 fremsatte forslag til lov om lands- og regionplanlægning skal Kommunernes Landsforening bemærke følgende:

Landsforeningen havde fundet det rimeligt, om man forud for gennemførelsen af en lov om lands- og regionplanlægning havde gennearbejdet og revideret den grundlæggende fysiske planlægnings- og byggelovgivning. Såfremt der imidlertid skal gennemføres en lovgivning om lands- og regionplanlægning på indeværende tidspunkt, kan landsforeningen tilslutte sig hovedparten af de principper, som det fremsatte lovforslag bygger på. Landsforeningen finder, at det er af afgørende betydning for en hensigtsmæssig fysisk region- og landsplanlægning, at planlægningsinitiativet koncentrerer sig hos primærkommunerne, og at lovforslaget i det store hele er udtryk for en godkendelse af dette synspunkt. Ved at fremhæve det primærkommunale planlægningsinitiativ opnås tillige den størst mulige koordination mellem den fysiske og den økonomiske samfundsplanlægning.

På denne baggrund må landsforeningen tage bestemt afstand fra, at boligministeren, således som det er beskrevet i lovforslaget § 14, i forbindelse med godkendelsen af en regionplan skal kunne foretage de ændringer, som skønnes påkrævede af landsplanmæssige hensyn.

Efter landsforeningens opfattelse er det tilstrækkeligt, at boligministeren gennem at nægte at godkende en regionplan kan fremtvinge en forhandlingssituation, hvorigenem uoverensstemmelser kan afklares.

Landsforeningen finder højest at kunne acceptere, at boligministeren i forbindelse med godkendelsen efter forhandling med amtsråd og kommunalbestyrelser kan foretage de ændringer i de i planforslaget indeholdte zonegrænser, som skønnes påkræve-

de. Dette svarer til byplannævnets kompetence vedrørende byudviklingsplaner i dag.

Bortset fra dette principielle synspunkt er landsforeningen af den opfattelse, at en hjemmel som den foreslåede næppe kan være nødvendig, alene af den grund, at en række andre ressortministre har muligheder for at påvirke planen, hver inden for deres sagsområde, f. eks. ministeren for forureningsbekæmpelse i forbindelse med placering af en forurenende virksomhed.

Landsforeningen finder endvidere, at det ikke, søm tilfældet er i forslagets § 18, bør lovfæstes, at amtsrådet skal høres, forinden den primærkommunale byplanlægning bliver godkendt af boligministeriet; dette gælder især kommunale byplanvedtægter og bygningsvedtægter. En høring vil i mange tilfælde være et unødigt og forsinkende led i den i forvejen omstændelige planlægningsprocedure, og loven om lands- og regionplanlægning bør ikke belastes med en bestemmelse, der i ikke uvæsentligt omfang vil medføre dobbeltadministration.

Efter lovforslagets § 19 kan boligministeren fastsætte regler om, at tilladelser og dispensationer efter bygge- og byplanlovgivningen i nærmere angivne tilfælde af mere vidtrækkende betydning meddeles af ministeren. Boligministeren skal tillige kunne beslutte at overtage afgørelsen i en for amtsrådet eller kommunalbestyrelsen indbragt sag om sådanne tilladelser og dispensationer, når sagen skønnes at have mere vidtrækkende betydning. Boligministeren skal endelig kunne bestemme, at et amtsråd eller en kommunalbestyrelse i nærmere angivet omfang og efter nærmere fastsatte retningslinjer skal afgive indberetning om fremkomsten af sager om tilladelser eller dispensationer efter den nævnte lovgivning.

Landsforeningen må tage afstand fra den nævnte bestemmelse, der ikke på forhånd har været drøftet med Kommunernes